

HOSANA

LIST HUMANITARNO-TERAPIJSKE ZAJEDNICE ZA POMOĆ OVISNICIMA - HOSANA

Subotica - Stari Žednik - broj 23, godina VI - Za Dan Zajednice, 07.07.2015.

Oni koji donose svjetlost u tuđe živote
ni sami ne ostaju u sjeni.

Kineska poslovica

vlč. dr. Marinko Stantić
UREDNIK HOSANE I UPRAVITELJ ZAJEDNICE

ODMORI SE, ZASLUŽIO SI

Rad je sredstvo kojim se proizvode dobra i usluge potrebne društvu. Radom čovjek usmjerava svoju aktivnost s ciljem da sačuva i održi život, a koji svjesno planira i troši svoje vrijeme. Angažiranjem u aktivnostima kojima se proizvode dobra i obavljaju usluge koji drugi ljudi vrednuju, pojedinac je u mogućnosti da uspoređuje vlastitu procjenu samog sebe sa ocjenom koju mu drugi daju i tako postigne svijest o svojoj vrijednosti. U svakodnevnom životu čovjek se u svom radu suočava sa stresovima. Komponente stresa na poslu su odgovornost, osobito odgovornost za druge ljudi, potreba za dokazivanjem i usmjerenost na samu kvalitetu rada. Zato posao (rad) predstavlja izuzetno teško breme za svakog pojedinca. Da bi čovjek kvalitetnije obavljao posao mora i odmarati. Što je veća odgovornost i "teža" vrsta posla, čovjeku je potrebniji i duži odmor. Umoran čovjek, u pravom smislu te riječi, u stanju je stresa, nedostatka energije, razdražljivosti, slabljenje kreativnosti, prosuđivanja i reagiranje.

Kao upravitelj Zajednice Hosana, koja je bila aktivna sa radom od 2007. godine, ove se godine, zbog finansijskog dijela, zatvorila. Budući da je odmor sastavni dio rada, ovo "privremeno" zatvaranje i sam doživljavam kao kratku stanku. Za vrijeme ovog odmora, razmišljajući sam osmislio neke nove projekte koji bi štićenici mogli raditi, i da taj rad doprinese njihovom finansijskom budžetu. Ovakav vid posla donosi mnogo stresa. Jako je puno momaka prošlo kroz ovu Zajednicu, za svakog ponaosob treba biti pribran i uticati da sam shvati bit njegovog problema. Ono što dodatno opterećuje jest suradnja sa roditeljima momaka. Briga oko, mjesecnih računa, kao i briga o novcu koji je potreban momcima za svakodnevno funkcioniranje (hrana, kućna kemija, odjeća, obuća...) utiču na sam rad Zajednice. Iščekivanje da se donese odluka od strane lokalne samouprave, koristim kao "radni" odmor, te se nadam da će imati sluha za ove mlade, jer sada od njih ovisi koliko ćemo mladih ljudi moći izvesti na pravi put.

urednik

IMPRESUM

Hosana

list Humanitarno-terapijske
zajednice za pomoć
ovisnicima - Hosana

Tromjesečnik

Osnivač

Humanitarno-terapijska
zajednica za pomoć
ovisnicima - Hosana

Izdavač

Humanitarno-terapijska
zajednica za pomoć
ovisnicima - Hosana

Urednik

vlč. dr. Marinko Stantić

Redakcija

prof. Tatjana Njegomir
prof. Jasmina Šolaja Radenković
Josip Josipović
prof. Dušan Uzelac

Lektor

prof. Tatjana Njegomir

Fotoreporter

prof. Zoran Dupor

Tehnički urednik

Srđan Varo

Kontakt

064/4616-394
064/9841-678
zhosana@yahoo.com
www.hosana.rs

Adresa

Beogradski put 436
24224 Stari Žednik

Tisk

Rotografika d.o.o.
Subotica

Naklada

400 primjeraka

- Nekadašnji štićenik Zajednice "Hosana", a danas štićenik "Zemlje živih" Aleksandar Laluja iz Crvenke bio je od 23.4.2015. nasvojen prvoj provjeri. Provjeru je obavio vrlo korektno.

- U petak, 29.5.2015. u Srednjoj medicinskoj školi "Dr. Ružica Rip" u Somboru, uprava Zajednice "Hosana" održala je tribinu i radionicu sa učenicima trećeg razreda ove škole.

- Uprava Zajednice "Hosane" unatoč tome što ne prima štićenike, još uvijek ima razgovore sa budućim štićenicima i onima koji imaju problem sa nekom od ovisnosti. Oni koji se odluče ući u Zajednicu, usmjeravaju se u Čenej, u Zajednicu "Zemlja živih".

- Uprava Grada Subotice još razmatra kako da nađe trajno rješenje za Zajednicu "Hosana". Budimo i dalje strpljivi.

- Uponedeljak, 6.7.2015. Uprava Zajednice održala je dvije tribine u borbi protiv bolesti ovisnosti u Crvenki i Sivcu.

SA PRAVIM VRIJEDNOSTIMA U BRAK

Hosana: Nedavno ste stupili u brak. Rano je sada pričati o tome kako vam je u braku. No, možete li nam reći što očekujete u braku?

Predrag: Očekujemo da duhovno i emotivno izrastamo. Isto tako, očuvamo da jedno drugo na putu spasenja podržavamo i da umnožimo ljubav kroz našu djecu, ako Bog da.

Hosana: Ulazite li u brak sapredrasudama, strahovima?

Predrag: Mogu reci da predrasuda nemam, a posto se sve dogodilo iz ljubavi, nije bilo prostora ni za strahove.

Ana: Predrasuda imam jedino u tome kakav brak želim imati. Možda je to više moja želja na kojoj trebam raditi i truditi se da se ostvari, jer se sama od sebe neće dogoditi.

Hosana: Kako bi po vama izgledao idealan brak?

Predrag: Po meni bi idealan brak trebao izgledati što jednostavniji. To znači da oboje budemo usredotočeni na Gospodina i duhovne vrijednosti. Samo ćemo tako jedno drugome biti najveća potpora u svim trenucima.

Ana: Idealni brak zamišljam kao zajednicu u kojoj postoji puno razgovora, povjerenja, te da se dogovaramo oko bitnih stvari u našem braku. "Dogovor kuću gradi", kaže poslovica. Slažem se s Predragom da trebamo biti jedno drugome podrška, te da se međusobno bodrimo kada je teško. A onda kada je dobro, trebamo biti jedno drugome dar Božji.

Hosana: Što mislite: što je problem da se djeca loše danas odgajaju?

Predrag: Mislim da postoji mnoštvo problema. Najveći problem vidim u tome što se nema vjere u Boga. Time se nema pravih vrijednosti na koje bi se djeca mogla ugledati. Ovo je pitanje teško, jer mislim da je odgoj djece roditeljima najveći zadatak, koji sa sobom nosi i odgovornost, koju čovjeka ima.

Ana: Po meni je manjak vremena za djecu jedno od glavnih uzroka lošeg odgoja. Pod tim mislim da su roditelji okupirani stvaranjem materijalnih uvjeta, pa u svemu tome izgube dobar dio živaca, a djeca to osjeti. A i majke moraju raditi što im u startu oduzima vrijeme koje bi mogle provesti sa djecom.

Hosana: Na vjeri želite graditi svoj brak. Jeste li spremni na kušnje?

Predrag: Mogu reci da nisam, jer tek kada se zadeset uvidim da na baš tu kušnju nisam bio spremjan. Ipak, kada kušnja nadode, dobijem snagu da se s njom suočim. Sada, u braku, vjerujem da smo zajedno jači.

Ana: I jesam i nisam. Kad netko želi živjeti u vjeri, kušnje su uvijek tu. No, vjerujem da su bračne kušnje drugačija, da je njihova težina veća, a borba bi trebala biti jača. Kroz tu borbu ćemo i mi sazrijevati i zbližavati se. To za sada govorim još samo u teoriji.

Hosana: Je li po vašem mišljenju ovisnost o drogi, alkoholu ili kocki stvar kućnog odgoja ili nečega drugog?

Predrag: Mislim da se nitko ne odgaja tako da bi bio ovisnik. Odnos u obitelji je taj koji mnogo utječe na to kako će se djeca osjećati i odrastati, te koje će vrijednosti usvajati.

Ana: Emotivna stabilnost je bitan preduvjet da dijete izraste u zdravu i stabilnu ličnost. Ljubav koju dijete dobiva u obitelji predstavlja glavni temelj. Bitno je da je ona pokrepljena vjerom u Boga. Od toga nema jačeg temelja. Ako nema dovoljno pažnje i ljubavi dijete će potražiti surrogate ljubavi.

Hosana: Hvala vam na razgovoru. Želimo vam obilje Božjeg blagoslova u vašem zajedničkom životu.

Predrag: Hvala i vama na ukazanoj časti.

Ana: Čekamo vas u našem domu kada budete imali vremena.

Razgovarao Josip Josipović

Piše: prof. dr. sc. Vesna Bilić

ODNOS OVISNOSTI

Kao rezultat dugogodišnjeg proučavanja odnosa u obiteljima alkoholičara, znanstvenici su identificirali i poremećaj suovisnosti koji se još naziva odnos ovisnosti. Smatra se da se radi o naučenom ponašanju koje utječe na sposobnost pojedinaca da imaju zdrave, obostrano zadovoljavajuće odnose s drugim ljudima.

U obiteljima ovisnika o alkoholu, drogi, kocki i sl. često se ne priznaje da postoji problem, o tom se teško govori, a još teže s tim suočava na konstruktivan način. Drugi članovi obitelji, koji nisu ovisni, a osobito djeca, nerijetko su izloženi odnosima koji su uvredljivi i destruktivni. Uz to razvijaju ponašanja koja im pomažu zanijekati, ignorirati ili izbjegavati osobne neugodne emocije. Poznato je da se ove obitelji opasno zapletu u obmanama inegiranju. Skloni su vidjeti ono što žele, a budući da selektivno filtriraju informacije, o objektivnoj slici nema govora. Pozornost se koncentrira na člana koji je ovisnik. Djeca koja žive s takvim roditeljima često se počnu osjećati obveznim da preuzmu brigu o roditelju koji je ovisnik. Nerijetko, po uzoru na majke ili očeve koji nisu ovisnici, a pronalaze različite izgovore za one druge, alkoholičare, kockare, besposličare i sl. pa se djeca iz dobrih, iskrenih namjera počinju brinuti o svojima koji su u poteškoćama, postupno preuzimaju ulogu dobročinitelja, a s vremenom i "mučenika".

U takvim obiteljima obično egzistiraju nepisana pravila koja se mogu sažeti u sintagmu "o obiteljskim problemima se nikome ne govori", a cilj je da se slika obitelji u njenom okruženju ne naruši,

"kako se svi ne bi osramotili". Za dobrobit obitelji djeca se gotovo nesvesno počnu pridržavati tih pravila, pa i ne pomišljaju na traženje pomoći od drugih ljudi. Vjerovanje da će se stvari same od sebe riješiti, na dobro svih članova, daje im snagu da izdrže. Uvjeravaju se, bolje reći samoobmanjuju, da su njihovi roditelji "dobri i sve bi u obitelji bilo savršeno kad ne bi bilo tog nesretnog alkohola, droga, kocke, koji čovjeka zalude". Djeca su spremna i na preuzimanje obaveza roditelja ovisnika za kuću ili mlađu braću i sestre. Postupno počnu voditi brigu i o osnovnim potrebama samih roditelja ovisnika primjerice o njihovoj hrani ili osobnoj higijeni. Nerijetko se događa da su dobrovoljno spremna, a često i prisiljena, na kupovanje, ali i krađu alkohola ili ilegalno nabavljanje droga, te novca za njihovu kupovinu. Na neki način počinju preuzimati kontrolu nad ponašanjem roditelja. Zbog pokušaja da pod svaku cijenu održe blizak odnos s roditeljem koji je ovisan, djeca i sama počnu konzumirati alkohol ili droge. Tako se paralelno s ovisnošću roditelja (ili drugog člana obitelji) razvija i proces suovisnosti. U početku se teško uočava, a znanstvenici njegovo zaustavljanje smatraju težim nego kod samog ovisnika.

Dakle, suovisnici se fokusiraju na način života svojih roditelja, na mir u kući i ugled obitelji. Osjećaju snažnu krivnju, jednostavno znaju biti očajni što ne mogu ili ne znaju pomoći. Kod njih je također izražena potreba za spašavanjem drugih, osobito kad je riječ o njima važnim osobama. U nastojanju da se posvete

drugima i da im ugode oni nauče zanemarivati što je njima potrebno i ne brinu se adekvatno o sebi. Dakle, sami teško identificiraju osobne osjećaje, a potrebe drugih stavljaju ispred svojih potreba, stoga često zanemaruju i svoje zdravlje, dobrobit, sigurnost i sl. Uz navedeno, među karakteristikama suovisnika izdvaja se tendencija da povezuju ili isprepleću ljubav i sažaljenje, a imaju i izražen osjećaj odgovornosti za postupke roditelja. Čini se da sve to rade zbog ekstremne potrebe da se njihov trud i odricanje prepoznaju, te da se njihovo ponašanje primijeti i prepozna. Očajnički pokušavaju zaraditi ljubav i prihvatanje. Osobe koje imaju nezdravu ovisnost u odnosima spremane su učiniti sve da izbjegnu osjećaj napuštenosti. Imaju probleme u odlučivanju i komunikaciji, a uočljiv je i nedostatak objektivnosti, te iskrivljen osjećaj odgovornosti.

Jasno je da takvi pokušaji spašavanja roditelja samoj djeci ne donose dobro, ali

ne čine dobro ni roditeljima, već bi se prije moglo reći da ih tako podržavaju na lošem putu. No, kad djeca postanu svjesna da njihovo ponašanje nije konstruktivno, teško se uspijevaju izvući iz tog kruga, jer se osjećaju bespomoćno i ne vide ili ne prepoznaju drugu opciju, izlaz ili izbor. Najmanje primjećuju da bi i njihovi roditelji koji su se našli u problemu trebali nešto poduzeti, a ne da očekuju da ih svi drugi spašavaju i brinu se o njima pa u tu priču uvuku i svoju djecu.

Odrasli ljudi u njihovoj okolini, a prije svega njihovi učitelji, ako su upoznati s problemom, moraju im pomoći da osvijeste negativne obrasce svoga ponašanja koji potenciraju osjećaje beznađa i bespomoćnosti. A potrebna im je i stručna pomoć da pronađu drukčije izbore i postupke, oslobođe se krivnje i odgovornosti, te se uključe u konstruktivne aktivnosti i protektivne, zdrave zajednice.

BIO SAM ROB KLADIONICE DESET GODINA

Moje ropstvo zvalo se kladionica, jako đavolje oružje koje u današnje vrijeme uništava mnoge ljude i njihove obitelji. Sve započinje zabavom, pogađanjem sportskih rezultata, uz mogućnost novčanog dobitka. Normalno, kako je đavao dobro pripremio teren, vrlo brzo se događa dobitak koji se naziva "početnička sreća", koja se nažalost i meni dogodila.

Nitko sretniji od mene: pratiš sport, uložiš novac i dobivaš novac – milina! Rješenje svih mojih životnih želja... a u stvari je to bio početak mog robovanja kladionicici, tj. đavlu u koje nesvesno padaš u šake ostvarenim dobitkom i trenutnim zadovoljstvom. Nakon toga pomisliš da si otkrio sistem zarađivanja novca i tom zlu se posvetiš, usmjeriš na to sve, misliš samo o rezultatima i novim, sve većim i većim ulozima – novim dobitcima, osobnom lažnom uspjehu. I sve misliš da je to samo bezazlena zabava, a u nju si uronjen dan i noć.

Tada zapostavljaš sve koji te vole i drže do tebe, pokušavaju te spasiti od toga i reći da to nije dobro, ali ti to ništa ne doživljavaš i smatraš da su svi oni u krivu, a ti u pravu i to ćeš im i dokazati. E, tada si posve u vlasništvu đavla! Kroz neko određeno vrijeme život postane pakao! Unosiš nemir i velike probleme u svoju obitelj,

prijatelje i sve ostale koji ne žele dignuti ruke od tebe jer te vole, žele ti pomoći, žele ti dobro, ali ti uporno to ignoriraš, zapostavljaš te ljude i samo im i dalje nanosiš patnju i bol. Život više nema nikakva smisla, gubiš osjećaj prema svima i svemu – uživanju u svim životnim blagodatima, malim i velikim životnim stvarima – ljubavi, druženju, prirodi, ma cjelokupnoj okolini jer si rob toga zla, koje te progoni iz dana u dan.

Stvari su sve gore i gore, novac se gubi tako lako, prema njemu se osjećaš kao prema običnom komadu papira s kojim samo želiš vratiti svoj izgubljeni novac, a ti ustvari upadaš u sve veće nevolje i probleme koje vrag uspješno obavlja. Što je najgore, postaneš loš i prazan čovjek, ljudi izgube povjerenje u tebe, smatraju te lažljivcem i probisvjetom, a u stvari nisi takav nego te đavao doveo do takvoga stanja, učinio te svojim robom. Čim bi neki novac došao u moje ruke, isti čas kao da me đavao zgrabi i odnese u kladionicu. Kako je to strašno ropstvo!

U jednom trenutku stanem i zapitam se: "Pa, koliko sve ovo traje... deset godina?! Pa, što ja to radim sve te godine?!" Osjećam se kao da se borim protiv vjetrenjača, gubim sve, nemam snage za daljnje iskorištavanje prijatelja, svih ostalih uz mene koji nikad nisu u stvari digli ruke

od mene nego su se razočarali, ali ipak nadali da će se trgnuti i stati s tim zlom dok je vrijeme.

I dođe taj dan kad sam rekao sebi – patrno je sada dosta! Svi me oni vole i žele da budem napokon normalan čovjek i da se ostavim toga zla koje mi je poprilično uništilo deset godina tako dragocjenog života koji nam je Bog darovao! Pa, imam vremena ispraviti svoje greške i grijeha, nadoknaditi izgubljeno povjerenje, ljubav, ma sve što se zove ispravan i blagoslovjen život! Vratiti osmijehe na lice voljenima, vratiti im mir, unijeti radost, sreću i nadu svima koji me vole i koji su uz mene za bolje sutra.

I tada iscrpljen, slomljen i posve prazan od toga zla svih tih godina, odlučim se obratiti svom spasitelju, te potražiti svećenika, jer do sada sam na ljudski način pokušao na stotine puta izići iz toga zla, ali nije išlo. Sav razočaran, dotučen i bez nade, pozvao sam svećenika u pola jedan u noći:

– Dobra večer. Oprostite što zovem ovako kasno. Jesam li dobio svećenika?

– Da, izvolite – reče on. Odmah me je iznenadio njegov ljubazni glas kao da ga zovem u osam navečer, a ne u ovo gluho doba. Naime, prijatelj mi je dao njegov broj mobitela i rekao da mu se mogu obratiti kad god zatreba.

– Velečasni, molim vas, možete li me odvesti u neku komunu, spremam sam odmah otići jer sam teški ovisnik o kocki.

Naime bio sam tada u očajnom stanju, dotakavši dno, uvjeren da za mene nema nade. Vlč. mi je odgovorio da to nije problem riješiti, ali da je neizvedivo u ovo doba noći, i da pričekamo sutrašnji dan, pa ćemo vidjeti.

– Ali velečasni, ja nemam više kamo otići. Svi me traže već danima, a ja se skrivam od svih živeći od kockarnice do kockarnice. Već par noći spavam u garaži...

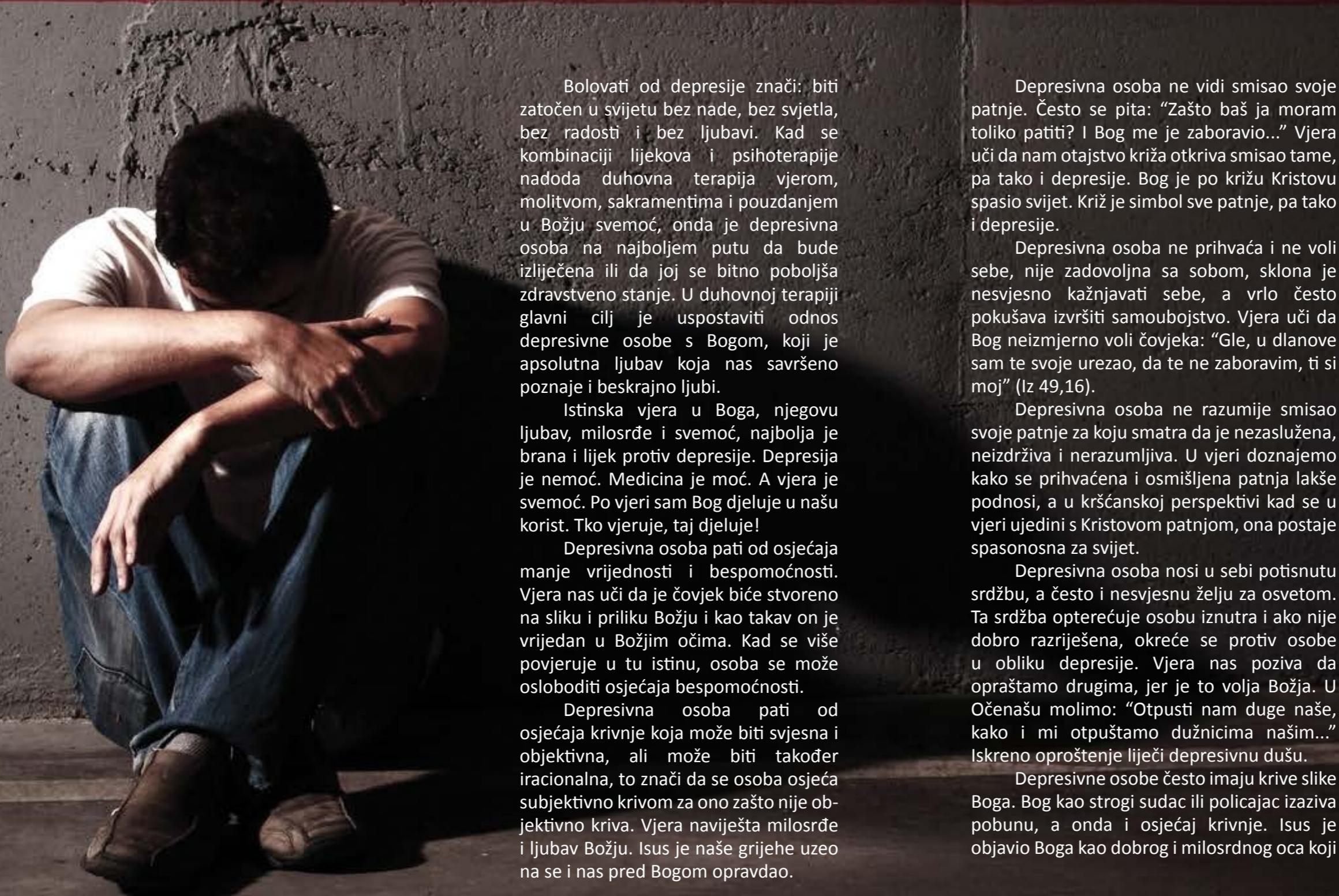
Na to mi je većenik ponudio da mogu doći kod njega prespavati. Ja sam to odbio, jer me bilo stid. Naime to je bio moj prvi kontakt s njim. Zato sam rekao da će ujutro doći k njemu. Tu noć prespavao sam u garaži, skrivajući se od svojih. Nisam se mogao suočiti s brigom i tjeskobom svojih najbližih, jer to sve zbog

mene trpe. Sutra ujutro sam odmah otisao velečasnomu. Nakon razgovora mi je pomogao da se maknem iz svoga grada i na nekoliko dana odem u drugi grad. To je za mene tada bilo jedino prihvatljivo rješenje. Oputovao sam u drugi grad i imao priliku biti sam sa sobom. Tih dana došla mi je pod ruku mala knjižica "Ispit savjesti". Dao mi je moj dobri prijatelj Goran. Nije ni slutio koliko će mi ta knjižica pomoći da se pripremim za dobru životnu isповijed. Čitajući je, u meni se stvorila životna odluka da kažem: "Dosta više!" Podvlačio sam u knjižici sve što se ticalo mene, sa željom da što prije odem na dobru isповijed. Probudila je u meni nadu da će mi Bog pomoći. Kad je prošlo par dana, vratio sam se u svoj grad i otisao velečasnomu. On me je primio i razgovarali smo o svemu, a najviše o mome robovanju kocki. Tada sam izvadio knjižici, svu išaranu, i dobro se ispovjedio!

Nakon toga me svećenik pomazao svetim uljem. Položio je ruke na mene i molio. Nešto je molio što sam mogao čuti, zazivajući Krv Kristovu, Blaženu Djevicu Mariju i sv. Mihaela. Zatim je potihno molio nešto što nisam mogao čuti, nešto na hebrejskom ili tome slično. Nisam razumio, ali se nisam ni bojao. Naprotiv, osjetio sam i video neku svjetlost i mir je u mene ušao. Nakon molitve kao da nisam bio na nogama. Tako mi je bilo dobro. Vedrina je ušla u mene. Pogled mi je postao jasniji. Srdačno smo se razišli. Ne znam tko je od nas dvojice bio sretniji. Rekao je da mogu doći kad god treba. Kad sam izašao, osjetio sam da mi se kockanje zgodilo i da me ništa više od toga ne privlači. Moji prijatelji koji me dobro poznaju ne mogu vjerovati što se to sa mnom dogodilo. Neki čak ni dan-danas ne vjeruju u moju promjenu. A ja sam potpuno slobodan od toga zla i nemam nikakvu strast za kockanjem, niti će se ona ikad više vratiti. Bog mi je ulio snagu da to prebrodim, pobijedim đavla i krenem putem Božjim koji mi je velečasni pokazao i doveo u moje srce Boga i vjeru! Otkad nisam rob tomu zlu i napokon volim svoj život. Sada je Bog moj život... sloboda... i pobjednik... jedina dobitna oklada!

Marko Š.

VJERA I DEPRESIJA

Bolovati od depresije znači: biti zatočen u svijetu bez nade, bez svjetla, bez radosti i bez ljubavi. Kad se kombinaciji lijekova i psihoterapije nadoda duhovna terapija vjerom, molitvom, sakramentima i pouzdanjem u Božju svemoć, onda je depresivna osoba na najboljem putu da bude izlijеčena ili da joj se bitno poboljša zdravstveno stanje. U duhovnoj terapiji glavni cilj je uspostaviti odnos depresivne osobe s Bogom, koji je apsolutna ljubav koja nas savršeno poznaje i beskrajno ljubi.

Istinska vjera u Boga, njegovu ljubav, milosrđe i svemoć, najbolja je brana i lijek protiv depresije. Depresija je nemoć. Medicina je moć. A vjera je svemoć. Po vjeri sam Bog djeluje u našu korist. Tko vjeruje, taj djeluje!

Depresivna osoba pati od osjećaja manje vrijednosti i bespomoćnosti. Vjera nas uči da je čovjek biće stvoreno na sliku i priliku Božju i kao takav on je vrijedan u Božjim očima. Kad se više povjeruje u tu istinu, osoba se može oslobođiti osjećaja bespomoćnosti.

Depresivna osoba pati od osjećaja krivnje koja može biti svjesna i objektivna, ali može biti također iracionalna, to znači da se osoba osjeća subjektivno krivom za ono za što nije objektivno kriva. Vjera navješta milosrđe i ljubav Božju. Isus je naše grijhe uzeo na se i nas pred Bogom opravdao.

Depresivna osoba ne vidi smisao svoje patnje. Često se pita: "Zašto baš ja moram toliko patiti? I Bog me je zaboravio..." Vjera uči da nam otajstvo križa otkriva smisao tame, pa tako i depresije. Bog je po križu Kristovu spasio svijet. Križ je simbol sve patnje, pa tako i depresije.

Depresivna osoba ne prihvata i ne voli sebe, nije zadovoljna sa sobom, sklona je nesvesno kažnjavati sebe, a vrlo često pokušava izvršiti samoubojstvo. Vjera uči da Bog neizmjerno voli čovjeka: "Gle, u dlanove sam te svoje urezao, da te ne zaboravim, ti si moj" (Iz 49,16).

Depresivna osoba ne razumije smisao svoje patnje za koju smatra da je nezaslužena, neizdrživa i nerazumljiva. U vjeri doznajemo kako se prihvaćena i osmišljena patnja lakše podnosi, a u kršćanskoj perspektivi kad se u vjeri ujedini s Kristovom patnjom, ona postaje spasonosna za svijet.

Depresivna osoba nosi u sebi potisnutu srdžbu, a često i nesvesnu želju za osvetom. Ta srdžba opterećuje osobu iznutra i ako nije dobro razriješena, okreće se protiv osobe u obliku depresije. Vjera nas poziva da oprštamo drugima, jer je to volja Božja. U Očenašu molimo: "Otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima našim..." Iskreno oproštenje liječi depresivnu dušu.

Depresivne osobe često imaju krive slike Boga. Bog kao strogi sudac ili policajac izaziva pobunu, a onda i osjećaj krivnje. Isus je objavio Boga kao dobrog i milosrdnog oca koji

Piše: o. dr. Mijo NIKIĆ, DI

rado prašta i s ljubavlju prima svog izgubljenog i rasipnog sina.

Depresivne osobe su previše koncentrirane na sebe i svoju patnju. Vjera ih poziva da izađu iz sebe i učine nešto lijepo i dobro drugima koji su u nevolji. Tada će i njima biti lakše.

I depresivne osobe mogu vježbom fizičke i psihičke relaksacije opustiti tijelo i doživljavati nazočnost Boga koji nas ljubi i prihvata takve kakvi jesmo. Isus kaže: "Dođite k meni svi umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti."

BEZ ČOVJEKOVE VJERE NI BOG NE ČINI ČUDA

don Niko Šošić

Nema sumnje da izvanrednom, posebnom, spektakularnom pozivu u proročku i apostolsku službu Kristu i Njegovu evanđelju, upućenom Pavlu pred vratima Damaska, odgovaraju i pripadaju i posebne milosti. On sam, u svojim govorima i spisima, spominje pokatkad ta milosna iskustva: viđenja i izravne Božje objave. Spomenimo samo onu koja se tiče Presvete euharistije: "Ja od Gospodina primih što vama predadoh" (1 Kor 11,23).

Upravo iz tih objava i viđenja, dakle iz tog vrela, sv. Pavao je crpio snagu i svjetlo za svoja apostolska putovanja i neumorno navještanje Kristova evanđelja. Iz današnjeg čitanja doznajemo da ga nije mimošla niti bolest, s kojom se dosta vremena morao nositi. Nije kazano o čemu je riječ, ali bila je to velika prepreka da još više i predanije radi za evanđelje. Tripot je molio Gospodina da ga od te nevolje ili zla oslobodi.

Djela, pisma ili poslanice što ih apostol Pavao šalje svojim zajednicama ne sadrže samo poruku, navještaj, nauk prve kršćanske Crkve, nego nam otkrivaju i osobu, karakter, život i sklonosti samog autora. Upravo Druga Korinćanima pruža nam mogućnost bolje i dublje upoznati Pavlove izvanredne ljudske, intelektualne, moralne, vjerničke i ine sposobnosti. S jedne strane je: otvoren, osjećajan, odvažan, ponosan, dosljedan, zahtjevan, a s druge strane: iskren, snažan, bojažljiv, skroman, bolesču i brojnim kušnjama iscrpljen, u Božju volju uvijek i potpuno predan.

Crkva u Korintu (grad u Grčkoj) bila je malena, ali buntovna i neukrotiva. Često

su ironizirali i osporavali Pavla kao osobu, dovodili su u pitanje njegov apostolski ugled, njegovu velikodušnost i nesebičnost. Morao je, stoga, dosta žistro braniti svoje poteze, stavove, apostostolski poziv i evanđelje koje im je navijestio. Danas nam je posve jasno da je Pavlov život bio potpuno utrošen i uokviren u Kristovo otajstvo, da su njegova misao i djelo prožeti Kristom, na svakom mjestu, u svakoj prigodi, u bilo koje vrijeme.

Nije ni on bio janje bez mane, čovjek bez slabosti, kriza i teškoča. Svega i svačega je doživio i iskusio, kako to sam navodi, ali ni jednu jedinu prepreku Gospodin nije uklanjan: "Dosta ti je moja milost, jer snaga se u slabosti usavršuje."

Nakon što mu je sam Krist dao taj odgovor i svoje jamstvo, Apostol naroda je shvatio, živio i uživao u onome što je svakome od nas, svakom čovjeku i vjerniku, mučno, neprirodno i neprihvatljivo: "Zato uživam u slabostima, uvredama, poteškoćama, progonstvima, tjeskobama poradi Krista."

Marko nam bilježi kako Isus dolazi u svoj zavičaj, u mjesto u kojem je odrastao, u grad u kojem "napredovaše u mudrosti, dobi i milosti kod Boga i ljudi" (Lk 2,52). Ne dolazi sam, u pratnji su mu Njegovi učenici. Subota je, dan kada se vjernici okupljaju u mjesnoj sinagogi.

U nju ulazi i Isus, čita, uzima riječ i uči, navješta radosnu vijest Kraljevstva, u namjeri da svoj navještaj podupre znakovima svoga Božanskog poslanja. Na svoje slušatelje Isus ostavlja dubok i snažan dojam, evanđelist Marko spominje da su bili "preneraženi". Ne ide, ipak, sve prema planu i programu, situacija se naglo zaoštrava, pitanja i osporavanja su sve glasnija, nije to više Onaj kojeg su oni poznivali. Oni jednostavno više ne razumiju ni Njegovo djelovanje niti Njegovo podrijetlo. Predstavlja im se u novom

svjetlu, u drugačijoj ulozi. Zbunjuje ih Isus kao osoba, ne razumiju kakvo je to učenje, ne znaju kakva On to čini čudesna. Međutim, nije to sve, oni znaju Njegovu rodbinu, znaju mu – barem tako misle – korijen i podrijetlo. On se više ne uklapa u taj okvir, u ono što oni o njemu misle i znaju.

Umjesto vjere rađa se nevjera, jer ni sumještani ni rodbina ne pristupaju, kako bi se to s pravom moglo očekivati, otvorena i iskrena srca Njegovu nauku niti Njegovim znakovima ili čudesima. Čine to s prezironom, negodovanjem i, u konačnici, argumentom snage – umjesto snagom argumenta. Nije sveti Ivan, evanđelist, najvjerojatnije, imao pred očima samo židovski narod, nego i ovu konkretnu situaciju, kojoj je i sam nazočio, kad zapisa: "K svojima dođe i njegovi ga ne primiše" (Iv 1,11).

"I čudio se njihovoj nevjeri", ali – prema Lukinom Evanđelju – i njihovoj zloj namjeri. Ne ostaje im dužan, izriče svoj sud i mišljenje o njima: "Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju i među rodbinom i u svom domu" (6,4). Većina nas, da ne kažem svi, iz vlastitog iskustva znamo da je Isus tom rečenicom rekao neoborivu istinu. Gorka je to i bolna istina, ali i svermogući Bog – zbog poštivanja čovjekove slobode – ostaje nerijetko bespomoćan i blokirani, zbog ljudske sljepoće, bahatosti i nevjere.

Čudesna, kojih hvala dragom Bogu još uvijek ima, najčešće jedino rješenje i jedina nada za mnoge naše bolesnike i druge nevoljnike, događaju se gotovo uvijek u radosnom ozračju vjere, usrdne i postojane

molitve, obećanoga i izvršenog zavjeta. Nazarećani su svom najvećem i najslavnijem sugrađaninu, Isusu, te subote "svezali ruke", "ne moguće ondje učiniti ni jedno čudo", izuzev nekoliko nemoćnika na koje je polagao svoje ruke. Isus je umro na križu, ispod natpisa da je i on Nazarećanin, jer kad oni nisu razumjeli Njega, jest On njih. Za vjeru njegovih sumještana, kao i njegovih učenika, bit će potreban događaj Usksnruća.

Piše:

prof. Dušan Uzelac

SAMO PAR GODINA ZA NAS

SJEĆANJE NA EKATARINU VELIKU I MILANA MLADENOVIĆA

U knjizi "Biti Rock and Roll" Petar Popović napisao je sljedeće: "Muzika EKV umije pobuditi nešto vrlo privatno, nešto što o sebi znamo, ali umijemo i zaboraviti." Često je to zajednički osjećaj gubitka, zbuđenosti, naše nemogućnosti da ispunimo željene planove, strah od ograničenja. Istovremeno oslonac u vremenu iskušenja, način da se odraste, ostari – ali ne i zaboravi.

Radi se o beogradskoj rock skupini Ekatarina Velika i Miljanu Mladenoviću koji ju je predvodio od 1982. do 1994. godine. Bila je to jedna od najuspješnijih i najutjecajnijih skupina tog doba na prostoru bivše Jugoslavije. Srž benda činili su gitarist i pjevač Milan Mladenović, klaviristkinja Margita Stefanović i basista Bojan Pečar. U početku su se nazvali Katarina II, a tako su naslovili i debi album koji je objavljen 1984. godine. Autor većine skladbi na albumu bio je upravo Milan Mladenović, a tako će ostati tijekom cijelog postojanja skupine.

Bend EKV stilom je njegovao novi val, ali sa jakom autorskom bojom svog predvodnika. Njegovi tekstovi govore o problemima vremena, egzistencijalnim problemima mlađih, kataklizmi koja se neumitno približava. Istovremeno su i duboko osobni i nagovijest tragedije. Ovako je govorio Mladenović:

"Ljudi se obično plaše da oslobole energiju, zato što na taj način otkrivaju znatan dio sebe i svoje ličnosti: time znači, pokazujemo sva svoja unutarnja doživljavanja i preživljavanja. S druge strane, mnogi ne vole vidjeti taj energetski naboј, jer ih to zastrašuje. Nema razloga potiskivati ono što je u nama!"

Nakon debi albuma skupina mijenja ime u Ekatarina Velika, tako je naslovjen i drugi album, a onda slijede albumi: S vjetrom uz lice, Ljubav, Samo par godina za nas, Dum dum i Neko nas promatra. Čvrst zvuk i minimalistički stihovi ostali su glavna značajka kroz karijeru benda.

Krizno i uzburkano vrijeme, ratovi, bolesti, droga i alkohol prouzročili su prerani kraj većine članova EKV. Milan je preminuo 5.11.1994, kada je zvanično prestala postojati Ekatarina Velika. Bojan je preminuo 1998. godine, Margita 2002, a prije njih Ivica Vdović 1992, te Dušan Dejanović 2000. godine.

Ogroman utjecaj imala je skupina EKV na generacije koje su dolazile, bilo da se radi o glazbi ili tekstovima, bilo o buntu i energiji koju su isijavali tijekom svojega djelovanja. Mnoge njihove skladbe su obrađivali drugi bendovi kao klasične nekadašnje YU rock scene.

ZAJEDNICE KOJE SE BAVE ODVIKAVANJEM OD OVISNOSTI:

- "Zemlja živih"

Zmaj Jovina 4 (u pasažu)
21000 Novi Sad
(021)544-708

- "Milosrdni otac"

Bijakovići bb
88266 Međugorje
Bosna i Hercegovina
+387(0)63 475-707

- "Cenacolo"

Dvorac Lovrečina grad
Kučari 1
10340 Vrbovec
Hrvatska
+385(0)2726-515
mob. 00381992726-515

Suagom ljubavi

FESTIVAL
HRVATSKIH
DUHOVNIH
PJESAMA
U SUBOTICI

HosanaFest

2015

HosanaFest

20 sati
20.09.2015.

SUBOTICA
Hala sportova